

DZIENNIK WILEŃSKI

Adres Redakcji i Administracji: Dominikańska Nr. 4.
Administracja otwarta codziennie od g. 10 do 6 wiecz., w niedziele od 1—2.

Redakcja otwarta od godz. 2—4 po poł.

CENY PREZERWATY: Rocznic — 30 mk., półrocznic — 15 mk., kwartalnic — 7 mk. 50 fen., miesięcznic — 2 mk. 50 fen. Icomie z przesyłką pocztową i odroczeniem do domu.

CENY OGŁOSZEŃ: Na 4-ej str. za wiersz półtorowy — 40 fen., nekrologi wiersz — 50 fen. Ogłoszenia przyjmuje Administracja „Dziennika Wileńskiego” do g. 4 po poł. Po godz. 4 nekrologi i inne niecierpiące zwłoki zawiadomienia przyjmuje drukarnia K. A. Rutkowskiego, Królewska (Botanicka) Nr. 1.

Numer pojedynczy 7 kop. = 14 fen.

Gazeta wychodzi codziennie — z wyjątkiem dni poświęconych.

S. P. Antoni Zdanowicz, jedyny syn, po krótkiej lecz ciężkiej chorobie, opatrzony Św. Sakramentami, zmarł 23 listopada w m. Suwałkach na usługach ojczyzny w 18 roku życia. O czym zawiadamiają krewnych i znajomych stroskani **Rodzice i Siostra.**

Paraliż woli.

Niepocieszające, bardzo niepocieszające są wieści, które dochodzą nas z Warszawy, mimo to jednak nie wiśdymy powodu do przesadnego pesymizmu, ani też wydawania wyroku potępienia nad całym narodem.

To wszystko, co się dzieje, jest w gruncie tylko słudzkim, aż nadto ludzkim, skoro kto płynie w wątej łypinie po wzburzonych falach oceanu, może szczęśliwym się nazwać jeżeli nie pójdzie na dno. To że tamzmknie do ostatniej nitki nie powinno go ani dziwić ani martwić. Krytykując własne błędy i niedostatki, spojrzmy co się dzieje u sąsiadów, o miedzę, może znajdziemy je w większej mierze.

Nie dalej, jak we wczorajszym numerze tutejszej „Wacht im Ost” czytamy w zastosowaniu do Niemców ten sam frazes, który tylokrotnie o sobie powtarzaliśmy: „Gdzie się zbierze dwóch Niemców tam reprezentowane są trzy stronnictwa”. A przecie pismo niemieckie nie zeznaje rak i przez chwilę nie przestaje wierzyć w siły żywotne swego narodu, w jego lepsze jutro.

I nas nie powinny przerażać błędy i wady nasze — któż jest bez wad i kemu nie zdarzy się pobiadać w tych czasach?

Jedynym groźnym niebezpieczeństwem dla nas to zbytnia może ostrożność, to obawa przed popełnieniem jakiejś niewłaściwości, obawa podciągająca za sobą całkowity bezczyn, ów paraliż woli, który strasze może przed nczynieniem kroku filizywego, ale jednocześnie nosi w sobie niechybny środek śmierci.

Tym sposobem, lękając się narażać bądź jednej, bądź drugiej stronie, przepolitykowaliśmy armję własną, w czasie gdy najłatwiej i najwłaściwiej było ją tworzyć, przepolitykowaliśmy ją podwójnie, bo na gruncie Królestwa tak samo jak na gruncie rosyjskim. Przepolitykowaliśmy króla własnego i Radę Regencyjną tak jak przepolitykowaliśmy wiele, bardzo wiele rzeczy i prawdopodobnie nie jedno jeszcze przepolitykujemy.

Nie daw, że w czasach, które wymagają przedewszystkiem czynu, wymagają zdecydowanego, szybkiego działania, ster władzy njęły żywicy najnamiej do tego powołane, nie przedstawiające bynajmniej ani większości, ani nawet poważnej mniejszości, ale posiadające niezaprzeczoną energję i dające do celu nieogładając się na nic.

Może ten fakt nareszcie zbudzi ze śpiączki stronnictwa w większości, stronnictwa porządku, oduszy nareszcie li czyż na pomoc zewnętrzną czy to państw centralnych, czy koalicji, a ufać tylko własnym siłom zdrowym, które nie w jałowych dysputach, ale w czynie się objawiają.

Nie nawołujemy do wojny domowej, ale przeciwnie do tego, by każdy trwał na swym posterunku, nie wypuszczał z rąk placówek zajętych, by nikt nie wżył się spychać w tej groźnej chwili i siebie odpowiedzialności za czyny i fakty, których konsekwencje wszyscy z konieczności ponosić będziemy.

J. O.

W sprawach ludowych dwa sprzeczne wyroki.

Sprawa agrarna w Anglii i Polsce, pomimo swych wielkich różnic uwarunkowanych przez liczne wręcz odrębne okoliczności, wykazuje jednak także wielkie w obydwu krajach analogie. Jak tu, tak tam wielka własność obok drobnej zdają się być niedostatecznie ze sobą dostosowane.

W polskich krajach dobra magnackie dziś na palcach nienal dają się już policzyć; większa też wogóle własność ziemska zeika w spiesznem tempie, lub toponieje drogą niekoniecznie pożądaną, choć może naturalną, — specjalnie zaś w zachodniej części kongresówki ze szkoda dla szerszej rolnej wytwórczości, jest już tej własności za mało, a w porównaniu z Anglią, nie odgrywa ona bynajmniej tak przeważnej roli. — Jednak jak tu, tak i tam jest ona przedmiotem troski ze strony tych którzy nietylko samem rolnictwem, co ludem na roli, chcą, z rozmaitych pobudek pilnie się opiekować.

I oto przyszło nam dziś porównywać z sobą dwóch z tej liczby mędzów, nierównej co prawda miary i wartości.

Z jednej strony mamy Lloyd George'a, z drugiej u nas pana J. Piłsudskiego. O pierwszym słusznie na świecie głośniej niż o drugim. Pi rwszy ma za sobą zasługi i sławę zarobioną długą pracą, drogi staje przed nami jako mowicjusz o przybliżocy treść zagadkowej. Obaczmy i porównajmy eo nam w sprawie agrarnej ludowej mówią jeden i drugi:

(Lloyd George do wyborców w Wolverhampton, Londyn, 25 listopada, Reuter).

«Szeroka polityka agrarna, jest jednocześnie wielką polityką przemysłową. Nie wolno nam odbierać nikomu własności. Wielkiego Państwa nie wnoszi się na podstawie nieuczciwej; tu właśnie spoczywa jeden z zasadniczych błędów bolszewizmu». Te są słowa wielkiego ludowca angielskiego i jednocześnie prawdziwego go meża stanu. Niestety to skojarzenie przymiotów rządkobywaspotykane! Czy przemawiałby on mniej dobitnie na stanowisku ministra szlacheckiej «Respubliki z królem» której tradycyja «szlachcic na zgodzie» pysz il się że był równym wojewodzie — nie może być wątpliwem.

Tego samego dnia coś czytamy w Deklaracji podpisanej przez naszych najnowszych demokratów ludowych? Oto co oni mówią:

«Wysłaliśmy z ludu i pragniemy być rządem ludowym». To tak jak gdyby nam powiedzieli: pragniemy być rządem lub częścią warstwy narodu socjalnie najbardziej zacofanej albo dogadzać wszystkim jego dążeniom i, upragnieniem, albo je prostować i miarkować. Jakoż dowiadujemy się ze zdumieniem, że obok licznych społecznych i politycznych obietnic nie zostających zgola w wyłącznym związku z republika ludową, głównem zamierzeniem nowego rządu jest «przymusowe wywłaszczenie większej własności ziemskiej i oddanie jej w ręce ludu pracującego» — a li to jest

kwesja jednym pociągnięciem pióra nie dająca się załatwić, więc tymczasem ofiaruj nam całkowite uprawnienie wszystkich obywateli, wolność sumienia, słowa, druku i mnóstwo innych piękny h rzeczy, które bez niczyjego pozwolenia, zawsze sobie byśmy wzięli na własność, przy politycznej niezawisłości i roztropnym ustroju, chybaby i na tę własność przyszły jakiś ludowy dyktator. Chciał się pokusić, za co dalsz bynajmniej wobec zręcznych nuzigów zezwierzęconych bolszewików nie chcielibyśmy ręczyć. O tem co nas najbardziej mogłoby niebezpieczyć, o zabawczej wierze i wpływie na lud, jej stróżów, o odpowiednim wychowaniu kadrów nauczycielskich, najlżejszej nie znajdujemy wzmianki, a pochwała tolerancji i równości bez różnicy wyznania, wobec znanych a tak zgubnych na lud wpływów żydowskich, nie zawiera w sobie dostatecznej rekojmi zdrowego wychowania ludu naszego.

Jakaż więc, pytamy, jest wartość takiej deklaracji tymczasowego choćby rządu i programu jego nie opartego ani na uszanowaniu własności, tej opocze chrześcijańskich społeczeństw, ani co za tem idzie, na posłusz-nictwie naszej prawdzie, więc na wierze w samego już Boga?

Prawemu Polakowi odpowiadać na to — czyż zachodzi potrzeba?

M. P.

Zjazd kadetów.

W końcu zeszłego miesiąca odbył się w Jekaterynodarze zjazd kadetów. Oto jego uchwały:

«Z daniem polityki międzynarodowej Rosji — głosi pierwsza uchwała — powinno być uszanowanie suwereniteta państwowego Rosji nad wszystkimi dzielnicami, które należały do składu państwa przed 25 października, kiedy opanowanie władzy przez bolszewików pozabawiło Rosję faktycznej możności urzeczywistnienia i obrony tego zwierzchnictwa; legalna władza Rosji — w osobie rządu tymczasowego — dobrowolnie wyraziła gotowość zrzeczenia się tego zwierzchnictwa tylko do Polski i ta decyzja rządu tymczasowego powinna pozostać niewzruszoną».

Dalej zjazd usnał, że Rosja powinna się domagać skasowania traktatu brzeskiego i umów dodatkowych, oraz wogóle wszystkich umów, zawartych przez Niemcy z poszczególnymi częściami Rosji, ewakuacji wojsk niemieckich oraz niudzielania przez Niemcy jawnej lub tajnej pomocy bolszewikom. Wypowiadając się stanowczo przeciw udziałowi bolszewików w przyszłej konferencji pokojowej, zarazem stwierdził, że w osobie bolszewików Niemcy wytworzyły nową wrogą siłę, wymierzoną przeciwko koalicji; usuniecie tej siły musi być jednym z warunków pokoju. Udział w sprzymierzonych w walce z bolszewikami — zdaniem zjazdu — powinien polegać przedewszystkiem na wspieraniu armji ochotniczej, utworzonej przez generała Aleksiejewa i wspieraniu innych oddziałów rosyjskich. Dla utrzymania stosunków z koalicją tudzież dla udziału w konferencji pokojowej — jeżeli do czasu zwołania konferencji nie powstanie władza wszechrosyjska — powinno być pociężenie zorganizowane tymczasowe przedstawicielstwo Rosji.

Na zjeździe jekaterynodarskim był obecny francuski attache Gantier.

Punkt szósty warunków Wilsona zjazd komentował w ten sposób, że styłko Rosja odbudowana we wskazanych granicach (t. j. w granicach z przed 25 października 1917 r., bez Polski) i oswobodzona od obcej okupacji i nieprzyjacielskiej ingerencji do spraw wewnętrznych może swobodnie rozstrzygnąć kwestję swego ustroju państwowego i polityki narodowej».

Z uchwał tych wynika, że kadeci pogodzili się, aczkolwiek niechętnie, z niepodległością Polski, natomiast Litwę i Rns, Finlandję, Kaukaz itd. pragnęliby znowu wcielić do państwa rosyjskiego. I w tym właśnie duchu będą zapewne występować na konferencji pokojowej, jeżeli dyktator Denikin, który powołał ich do władzy, sam zdoła się utrzymać na swem stanowisku do chwili zwołania konferencji.

Z prasy polskiej.

Ku bolszewizmowi.

«Gazeta Poranna» zwraca uwagę, że gabinet p. Muraczewskiego w swej polityce wewnętrznej idzie śladami bolszewizmu rosyjskiego, a w polityce zewnętrznej zajmuje stanowisko nieprzyjazne w stosunku do koalicji:

Cała terminologia, użyta w manifestie Rządu Lubelskiego, a obecnie używana w «Robotniku», dowodzi jednak, że to jest rząd pr. wie bolszewicki. Wyjaśnia nam to artykuł p. T. Holówki, p. t. «Krótkowzroczna burżuazja» w Nr 304 «Robotnika». Dowiadujemy się zeni, że chodzi tu o bolszewizm bez jego pomyłek. Oto czytamy: «Myśmy lepiej aniżeli nasza burżuazja obserwowali bolszewików i pomyłek ich nie powtórzymy. Nie będziemy rozpędzali Konstytuanty, odwrotnie, jaknajprędzej ją zwołamy». To zdanie zbyt nas dziwić nie powinno, jeśli weźmiemy pod uwagę, że w Rosji P. P. S. (frakcja) z bolszewikami jaknajściślej współpracowała i że dzisiaj szereg działaczy pępcesowskich powrócił do kraju.

Tu przynajmniej mamy obietnicę zwołania Konstytuanty. Jednakże nie cieszymy się przedwcześnie. W tym samym numerze «Robotnika» p. Br. Siniak, w artykule «Dopóty» jest niezadowolony ze Świętochowskiego, że ten domaga się Sejmu. Zwołanie Sejmu ma nastąpić dopiero wtedy, gdy lud się usamowolni, usamowładni i usamorzadzi. Myśleliśmy, że Sejm ma być wyrazem woli Ludu, tymczasem p. Siniak nas objaśnia, że dopiero rząd obecny musi podjąć pewną pracę, aby lud do Sejmu usamowładnił.

Mamy tu zapowiedź propagandy, idącej od góry. Trzeba stwierdzić, że bolszewicy robili to samo, oni również początkowo chcieli Konstytuanty, co więcej, zwołali ją. Co jednak zrobią nasi bolszewicy, jeśli Konstytuanta nie wypowie się po ich woli i myśli?

Odpowiedź mamy: usnąją, że lud się jeszcze nie usamowładnił i usamorzadził. Z tych etnucyacji «Robotnika» jest chyba jasnym, że celem obecnego rządu jest wprowadzenie bolszewizmu bez jego pomyłek.

Drugim celem obecnego rządu jest zerwanie jasnej linii polityki koalicyjnej.

